

แนวทางการบรรเลงไวโอลินบทเพลงวินเทอร์ ประพันธ์โดยอันโทนิโอ วิวัลดี

นัชชา กู้เกียรติกาญจน์*
วิบูลย์ ตระกูลฮุน**

An Approach to Violin Performance Practice : Winter by Antonio Vivaldi

Nutcha Googietgarn*
Wiboon Trakulhun**

บทคัดย่อ

บทความนี้เป็นการคัดย่อมาจากการวิจัยเรื่อง แนวทางการบรรเลงไวโอลินบทเพลง วินเทอร์ ประพันธ์โดยอันโทนิโอ วิวัลดี มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาแนวทางและวิธีการบรรเลงไวโอลินที่เหมาะสมและสอดคล้องกับบทกลอนในบทเพลง วินเทอร์ รวมทั้งนำเสนอแนวทางการฝึกซ้อมไวโอลิน จากผลการศึกษาพบว่าบทเพลง วินเทอร์ มีบทกลอนกำกับอยู่สันนิษฐานว่าวิวัลดีเป็นผู้ประพันธ์ ซึ่งแสดงออกถึงอารมณ์ความรู้สึกของฤดูหนาว ดังนั้นการบรรเลงบทเพลงนี้จำเป็นต้องเลือกใช้ความเข้มเสียงและเทคนิคที่สามารถส่งผลต่อการบรรเลงได้อย่างเหมาะสมกับความหมายของบทกลอนซึ่งได้แก่ การใช้ส่วนของคันชัก พื้นที่หางม้า น้ำหนักของข้อมือ และการเลือกใช้นิ้วมือซ้ายบนแผงนิ้ว นอกจากนี้ยังมีเทคนิคและแนวทางการบรรเลงที่ผู้ประพันธ์ใช้ในการบรรเลงทั้งหมด 8 เทคนิค คือ การใช้คันชักบรรเลงโน้ตแยกด้วยความรวดเร็ว ความสัมพันธ์ของข้อศอกซ้ายและขวา การใช้คันชักกระโดด การใช้ข้อมือในการเปลี่ยนคันชักที่รวดเร็ว การเลือกวางตำแหน่งคันชักในการบรรเลง การเลือกใช้ความเร็วในการเคลื่อนที่ของคันชัก การถ่ายน้ำหนักของหัวไหล่ไปยังข้อมือ และการเลือกใช้นิ้วมือซ้ายให้เหมาะสมกับบทเพลง

คำสำคัญ: วิวัลดี / ไวโอลิน / วินเทอร์ / แนวทางการบรรเลง

Abstract

This article was related to the study of violin performance practice in Antonio Vivaldi's *Winter from The Four Seasons*. The objectives of this study were to discover the appropriate methods of violin performance to this piece, as well as proposing ways to practise the piece effectively. The result of the study showed that Vivaldi supposedly composed the poem to express the emotion of winter; thus, performing the composition required techniques of controlling dynamic and others, so that the meaning of the poem was conveyed. These techniques included bowing and the area of bow, managing wrist-weight and choosing fingers in the left hand. Besides these techniques, the author also used 8 techniques of violin practising which comprised the bowing technique with fast speed, the coordination of left and right elbows, the using of the bow in spiccato, the using of wrist changing position rapidly, the alternatives position of the bow, the choosing of the speed of the bow, the shifting of the momentum from the shoulder to the wrist, and the fingering in the left hand.

Keywords: Vivaldi / Violin / Winter / Performance Practice

* นักศึกษาระดับปริญญาโทมหาบัณฑิต หลักสูตรดุริยางคศาสตรมหาบัณฑิต วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยรังสิต, nutcha.rainbow@gmail.com

** รองศาสตราจารย์ ดร. วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยรังสิต, wbrakulhun@gmail.com

Received: 22/07/2019 Revised: 07/08/2019 Accepted: 15/08/2019

ที่มาและความสำคัญ

บทประพันธ์เพลง ไวโอลินคอนแชร์โตหมายเลข 4 ในบันไดเสียงเอฟไมเนอร์ ลำดับที่ 8 อาร์วี 297 (*Violin Concerto No. 4 in F minor, Op. 8, RV 297*) หรือรู้จักกันในนาม วินเทอร์ (*Winter*) ซึ่งหมายถึงฤดูหนาว ได้ถูกประพันธ์ขึ้นในปี ค.ศ.1723 และเผยแพร่ครั้งแรกในปี ค.ศ.1725 ณ กรุงอัมสเตอร์ดัม ประเทศเนเธอร์แลนด์ ซึ่งวินเทอร์เป็นบทหนึ่งจาก ชุด *เดอะโฟร์ซีซั่น*¹ นอกจากนี้ คูลเบอร์เจน (Koolbergen)² ยังได้อธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับบทประพันธ์นี้ว่า วิวัลดีต้องการสื่อปรากฏการณ์ทางธรรมชาติทั้งสี่ฤดูออกมาในรูปแบบของดนตรี ประพันธ์ขึ้นเพื่ออุทิศให้กับท่านเคาท์ เวนเซอเลอัส ดี มาซิน (Count Wenceslaus di Marzin) ถูกบรรเลงครั้งแรกด้วยวงในราชสำนักซึ่งวิวัลดีเป็นวาทยกรในครั้งนั้นด้วย สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นบ่อยในช่วงชีวิตของเขา บทประพันธ์เพลงชุด *เดอะโฟร์ซีซั่น* เป็นบทเพลงที่มีชื่อเสียง มีความโด่งดังในหมู่นักประพันธ์เพลง เป็นที่ชื่นชอบ และได้มีการนำออกแสดงสู่สาธารณชนบ่อยครั้ง นอกจากนี้ ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1940 เป็นต้นมา บทเพลงของวิวัลดีได้นำออกไปแสดงและได้รับความนิยมเป็นที่ชื่นชอบของผู้คนเป็นอย่างมาก

จากคำกล่าวของณรุทธ์ สุทธจิตต์³ ที่ได้กล่าวไว้ว่า บทเพลง *เดอะโฟร์ซีซั่น* เป็นตัวอย่างที่ดีของการใช้ดนตรีเพื่อบรรยายลักษณะของฤดูต่าง ๆ ตามบทกลอน ซึ่งตรงกับคำกล่าวของวานิช โปตะวานิช⁴ ว่า การประพันธ์เพลงประเภท[ดนตรีบรรยายเรื่องราว]เริ่มมีบทบาทตั้งแต่มยุครุ่งเรืองศิลปวิทยาการ จนกระทั่งเป็นที่นิยมมากขึ้นในยุคโรแมนติกตอนปลาย นอกจากนี้ ศศิ พงศ์สรายุทธ⁵ ยังกล่าวเสริมเกี่ยวกับ บทเพลง *เดอะโฟร์ซีซั่น* ว่าเป็นบทประพันธ์เพลงสำหรับการประชันกันระหว่างเครื่องดนตรีเดี่ยวกับกลุ่มของเครื่องดนตรี หรือที่เรียกว่า โซโลคอนแชร์โต (Solo Concerto)

ณรุทธ์ สุทธจิตต์⁶ ได้อธิบายว่าความซาบซึ้งของดนตรีจะเกิดขึ้นได้นั้นต้องมีการฟังที่ดีด้วย เช่น การฟังโดยการรับรู้หรือการฟังอย่างตั้งใจจริง ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับบทเพลงของผู้ฟัง เป็นต้น นอกจากการเป็นผู้ฟังที่ดีแล้ว ดนตรีก็ส่งผลต่อผู้ฟังด้วย ดนตรีจะเกิดขึ้นได้ควรมีส่วนประกอบ 2 ส่วนใหญ่ ๆ ดังนี้ 1) ส่วนที่เกี่ยวกับมนุษย์ ได้แก่ ผู้ประพันธ์เพลง ผู้แสดง และผู้ฟัง 2) ส่วนที่เกี่ยวกับเครื่องมือ ได้แก่ เครื่องดนตรี การพิมพ์ และสื่อการเสนอดนตรี ถ้าขาดส่วนหนึ่งส่วนใดไปดนตรีจะไม่ใช่ดนตรีโดยสมบูรณ์ เมื่อกกล่าวถึงดนตรีอาจหมายถึงโน้ตเพลงที่ผู้ประพันธ์แต่งไว้ ซึ่งเป็นเรื่องของสัญลักษณ์ ไม่เกี่ยวกับเสียง เมื่อผู้แสดงหรือนักดนตรีนำโน้ตเพลงมาเล่นจึงเกิดเป็นดนตรีขึ้น นักดนตรีจึงมีบทบาทในการถ่ายทอดความรู้สึกของบทเพลงให้กับผู้ฟังโดยการตีความจากโน้ตเพลงมาเป็นเสียงดนตรี ซึ่งนักดนตรีแต่ละคนหรือวงแต่ละวงย่อมถ่ายทอดความรู้สึกออกมาแตกต่างกันไปตามความเข้าใจและต้องการของผู้แสดง สิ่งนี้เองเป็นเหตุผลที่ทำให้การแสดงบทเพลงเดียวกันในแต่ละครั้งเกิดความแตกต่างในด้านความรู้สึกของบทเพลง

นอกจากความเข้าใจในบทเพลงแล้ว อภิชัย เลี่ยมทอง ยังอธิบายไว้ว่าผู้บรรเลงจำเป็นต้องมีการฝึกซ้อมและการเตรียมตัวอย่างถูกต้อง เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพในการแสดงมากที่สุด ผู้บรรเลงต้องเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ เช่น ลักษณะอคูสติกของห้องแสดง (Room Acoustic) ความประหม่าระหว่างการบรรเลง รวมถึงเสียงรบกวนจากผู้ฟัง สิ่งเหล่านี้จำเป็นอย่างยิ่งที่นักดนตรีจะต้องฝึกซ้อมให้เกิดความชำนาญก่อนขึ้นแสดงจริง เพื่อให้เกิดประสิทธิภาพอย่างสูงสุด เมื่อผู้บรรเลงฝึกซ้อมอย่างถูกต้องแล้วจะทำให้สามารถควบคุมเทคนิคการบรรเลงเครื่องดนตรีและการประหม่าบทเพลงได้⁷

จากที่กล่าวมานี้ ผู้ประพันธ์มีความตั้งใจศึกษาเกี่ยวกับแนวทางและวิธีการบรรเลงไวโอลินที่เหมาะสมและสอดคล้องกับบทกลอนในบทเพลง วินเทอร์ รวมถึงนำเสนอแนวทางการฝึกซ้อม เพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อผู้ประพันธ์และผู้ที่ต้องการศึกษาบทเพลง *วินเทอร์*

1. Paul Everett, *Vivaldi: The Four Seasons and Other Concertos, Op. 8* (Cambridge: Cambridge University Press, 1996), 3.

2. Jeroen Koolbergen, *Vivaldi*, Translated by Carla V. Splunteren & Tony Burret (New York: Smithmark, 1995), 49.

3. ณรุทธ์ สุทธจิตต์, *สังคีตนิยม: ความซาบซึ้งในดนตรีตะวันตก*, พิมพ์ครั้งที่ 12 (กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2557), 102.

4. วานิช โปตะวานิช, “บทประพันธ์เพลงดุริยางคนิพนธ์ “เทวะ” สวีทสำหรับวงออร์เคสตรา,” *ดนตรีรังสิต* ปีที่ 12, ฉบับที่ 1 (มกราคม-มิถุนายน 2560): 90.

5. ศศิ พงศ์สรายุทธ, *ดนตรีตะวันตก: ยุคบาโรกและยุคคลาสสิก* (กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2553), 92.

6. ณรุทธ์ สุทธจิตต์, *สังคีตนิยม: ความซาบซึ้งในดนตรีตะวันตก*, พิมพ์ครั้งที่ 12 (กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2557), 6-7.

7. อภิชัย เลี่ยมทอง, “หลักสำคัญสำหรับการฝึกซ้อมดนตรีเพื่อประสิทธิภาพสูงสุด,” *ดนตรีรังสิต* ปีที่ 7, ฉบับที่ 1 (มกราคม-มิถุนายน 2555): 30.

วัตถุประสงค์

- ศึกษาแนวทางและวิธีการบรรเลงไวโอลินที่เหมาะสมและสอดคล้องกับบทกลอนในบทเพลง *วีนเทอร์*
- เพื่อนำเสนอแนวทางการฝึกซ้อมไวโอลินในบทเพลง *วีนเทอร์* ของผู้ประพันธ์

ขอบเขต

- ผู้ประพันธ์เลือกบทเพลง *วีนเทอร์* ซึ่งมีทั้งหมด 3 ท่อน ได้แก่ Allegro Non Molto, Largo, และ Allegro ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการแสดงคอนเสิร์ต มาทำการวิจัยเพียงบทเพลงเดียวเท่านั้น
- ตีความบทกลอนพร้อมทั้งวิเคราะห์แนวทำนองร่วมกัน เพื่อเลือกใช้ความเข้มเสียง (dynamic) สำหรับการบรรเลง รวมถึงเทคนิคการบรรเลงไวโอลิน เช่น การเลือกใช้ส่วนของคันชัก พื้นที่หางม้า น้ำหนักของข้อมือ และการเลือกใช้นิ้วในมือซ้ายบนแผงนิ้วให้เหมาะสม เป็นต้น รวมทั้งประเด็นอื่น ๆ ที่น่าสนใจ
- บทความนี้ได้นำแนวคิด ข้อคิดเห็น และข้อเสนอแนะ รวมทั้งเทคนิคการบรรเลงต่าง ๆ จากนอร์แมน แลมบี้ และซูซาน แลมบี้ คูก (Norman Lamb and Susan Lamb Cook)⁸

ข้อตกลงเบื้องต้น

- บทความนี้ผู้ประพันธ์ใช้ต้นตอจากหนังสือ *Il Cimento Dell Armonia e Dell Inventione* สำนักพิมพ์ Michele Carlo Le Cene ค.ศ. 1958 โดยมีเนเวลล์ เจนกินส์ (Newell Jenkins) เป็นบรรณาธิการ
- คำศัพท์ในบทความ ผู้ประพันธ์อ้างอิงจากหนังสือพจนานุกรมศัพท์ดุริยางคศิลป์ พิมพ์ครั้งที่ 3 โดยศาสตราจารย์ ดร.ณัชชา พันธุ์เจริญ พิมพ์เมื่อปี พ.ศ. 2552
- คำศัพท์เทคนิคการบรรเลงไวโอลินที่ปรากฏในบทความนี้ บางกรณีใช้เป็นคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษเพื่อให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจได้ง่าย

วิธีการดำเนินการวิจัย

บทความนี้เกี่ยวกับการศึกษาแนวทางและวิธีการบรรเลงไวโอลินที่เหมาะสมและสอดคล้องกับบทกลอนในบทเพลง *วีนเทอร์* มีความจำเป็นต้องพิจารณาหรือวิเคราะห์บทเพลงในเชิงทฤษฎีดนตรี เพื่อสามารถกำหนดแนวทางในการอธิบายการวิจัยให้เป็นลำดับขั้นตอนอย่างเหมาะสม แต่มุ่งเน้นประเด็นการบรรเลงไวโอลินที่เหมาะสมและสอดคล้องกับบทกลอน รวมถึงเทคนิคและแนวทางการฝึกซ้อม

ในการศึกษาแนวทางการบรรเลง ผู้ประพันธ์ได้ศึกษาข้อมูลเบื้องต้นจากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ เพื่อเป็นแนวทางในการพิจารณาวิธีการบรรเลง ผู้ประพันธ์ได้ดำเนินการวิจัยอย่างเป็นขั้นตอน ได้แก่ รวบรวมข้อมูลและบริบทที่เกี่ยวข้อง ศึกษาบทกลอนและแนวทางการฝึกซ้อมให้เหมาะสมและสอดคล้องกับบทกลอน นำเสนอข้อมูลและสรุปผลการวิจัย ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้ประพันธ์ได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากแหล่งข้อมูลที่เกี่ยวข้องจากแหล่งที่มาต่าง ๆ ดังนี้

1.1 ข้อมูลจากหนังสือ ตำรา บทความ วิทยานิพนธ์ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เทคนิคการบรรเลง และการฝึกซ้อมเพื่อการแสดง ได้แก่ บริบทที่เกี่ยวข้องกับบทเพลง ลักษณะของดนตรีในยุคบาโรก เทคนิคการบรรเลงที่เหมาะสม หลักในการฝึกซ้อมดนตรีเพื่อให้เกิดประสิทธิภาพ บทประพันธ์เพลงสำหรับไวโอลินในยุคบาโรก

1.2 เว็บไซต์และสื่ออิเล็กทรอนิกส์อื่น ๆ โดยพิจารณาจากแหล่งข้อมูลที่มีความน่าเชื่อถือ เช่น การสืบค้นจากฐานข้อมูลโปรควีส (Proquest)

8. Norman Lamb, and Susan L. Cook, *String: Guide to Teaching*, 7th ed. (New York: The Mcgraw-Hill, 2002), 55-73.

2. ขั้นตอนการทำวิจัย

หลังจากเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้ประพันธ์ได้ทำการศึกษาต่อโดยการนำข้อมูลที่ได้รวบรวมไว้มาวิเคราะห์เพื่อใช้สำหรับการฝึกซ้อม การตีความบทเพลงให้เหมาะสมและสอดคล้องกับบทกลอน แบ่งเป็นขั้นตอนดังนี้

- 2.1 ศึกษาบริบทของบทเพลง
- 2.2 ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างดนตรีกับบทกลอน
- 2.3 ศึกษาการแสดงของผู้อื่นผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ เพื่อเป็นแนวทางในการบรรเลง
- 2.4 นำข้อมูลที่ได้จากการศึกษามาใช้วิเคราะห์ให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์และขอบเขตงานวิจัย
- 2.5 ฝึกซ้อมโดยนำข้อมูลต่าง ๆ ที่ศึกษารวบรวมมาปรับใช้เป็นแนวทางและวิธีบรรเลงไวโอลิน
- 2.6 ฝึกซ้อมและออกแสดง
- 2.7 นำเสนอรายงานผลงานวิจัย

3. ขั้นตอนการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้ประพันธ์ได้นำข้อมูลที่รวบรวมมาวิเคราะห์ โดยให้ตรงตามวัตถุประสงค์ โดยมีวิธีการดังนี้

- 3.1 นำข้อมูลที่รวบรวมมาทั้งหมดมาเรียงลำดับออกเป็นขั้นตอนอย่างเป็นระบบ
- 3.2 ตรวจสอบข้อมูลให้มีความถูกต้องตามวัตถุประสงค์ และขอบเขตของการทำวิจัยที่ได้กำหนดไว้
- 3.3 ศึกษาข้อมูลจากบทความ วารสารทางวิชาการ รวมไปถึงหนังสือและตำราที่เกี่ยวข้องโดยละเอียด ให้ตรงตามวัตถุประสงค์
- 3.4 วิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์และขอบเขตที่ต้องการศึกษา โดยเริ่มจากการศึกษาบทกลอน วิเคราะห์แนวทำนองที่ สอดคล้องกับบทกลอน การเลือกใช้ความเข้มเสียง รวมถึงเทคนิคการบรรเลงไวโอลิน เช่น การเลือกใช้ส่วนของคันชัก พื้นที่ของหางม้า น้ำหนัก ข้อมือ และการเลือกใช้นิ้วมือซ้ายบนแผ่นนี้ให้เหมาะสม เป็นต้น รวมทั้งประเด็นอื่น ๆ ที่น่าสนใจ

3.5 ฝึกซ้อมให้เป็นไปตามผลการศึกษาวิจัยและเตรียมออกแสดง พร้อมทั้งเตรียมและนำเสนอผลงานในรูปแบบงานเขียนเชิงวิชาการ

4. การนำเสนอข้อมูล

บทความฉบับนี้เป็นบทความเชิงวิเคราะห์เพื่อใช้ในการแสดงไวโอลิน ผู้ประพันธ์ได้ทำการเผยแพร่งานออกเป็น 2 รูปแบบ คือ

- 4.1 การแสดงคอนเสิร์ตในคอนเสิร์ตระดับชั้นปริญญาโท (Master Recital) ณ ห้อง 215 วิทยาลัยดนตรี มหาวิทยาลัยรังสิต ในวันที่ 24 กรกฎาคม 2560 เวลา 15.00 น.
- 4.2 การเขียนอธิบายเชิงวิชาการในวิทยานิพนธ์ เสนอแนวทางการบรรเลงที่เหมาะสมและสอดคล้องกับบทกลอน นำเสนอแนวทางการฝึกซ้อม และประเด็นอื่น ๆ ที่น่าสนใจ

สรุปผลการวิจัย

บทกลอนที่ปรากฏในบทเพลง *วินเทอร์* สามารถเรียบเรียงความหมายของบทกลอนตามท่อนทั้ง 3 ท่อนของบทเพลง *วินเทอร์* ได้ดังนี้
ท่อนที่ 1 : ความหนาวเย็นเยือกของฤดูหนาว ลมที่นำกลิ่น ลมกระโชกแรง จังหวะของเท้าที่วิ่งอยู่บนความหนาวเย็น การวิ่งอยู่บนหิมะที่เต็มไปด้วยรอยเท้า ฟันที่กำลังกระทบกันเพราะความหนาวเย็น

ท่อนที่ 2: ความอบอุ่นรอบกองไฟ ในขณะที่หิมะยังคงตกโปรยปราย

ท่อนที่ 3: การเดินบนลานน้ำแข็ง การเคลื่อนตัวไปข้างหน้าด้วยความช้าและความกลัว การก้าวไปข้างหน้าอย่างช้า ๆ เพราะกลัวจะลื่นล้ม การเดินด้วยความระมัดระวัง กลับมาเดินบนลานน้ำแข็งด้วยความมั่นคงอีกครั้ง หิมะเริ่มแตกละลาย สายลมพัด เสียงลมโชยพัดผ่านบานประตูเพื่อที่จะกลับไปเจอกับความหนาวเย็นที่สดใสมากกว่าเดิม สายลมพัดกระหน่ำ ทั้งหมดนี้ คือ ความสนุกในฤดูหนาว

จากการวิเคราะห์บทเพลง *วินเทอร์* ทั้งหมด 3 ประเด็น ได้แก่ วิเคราะห์แนวทำนองที่สอดคล้องกับบทกลอน การเลือกใช้ความเข้มเสียงสำหรับการบรรเลง และเทคนิคการบรรเลงไวโอลิน อีกทั้งนำเสนอแนวทางการฝึกซ้อม ทำให้ผู้ประพันธ์ได้ผลสรุปจากการวิจัยในแต่ละท่อนดังนี้

1. การตีความและการฝึกซ้อมในตอนต้นที่ 1

1.1 การวิเคราะห์แนวทำนองที่สอดคล้องกับบทกลอน

จากบทกลอนที่กล่าวไปข้างต้น ผู้ประพันธ์จะบรรเลงทริล (Trill) จากโน้ตที่ปรากฏก่อน ตามด้วยโน้ตที่สูงกว่าหนึ่งขั้น (ตัวอย่างที่ 1) เนื่องจากผู้ประพันธ์ต้องการเสียง Bb ที่เด่นชัด เปรียบเสมือนหิมะที่กำลังโปรยปราย อีกทั้งการใช้เครื่องหมายยึดจังหวะ (Fermata) ให้กับโน้ตบางตัว เพื่อเป็นการเน้นโน้ตที่เป็นองค์ประกอบของทริลแอด (Cm) พร้อมกับแสดงออกถึงความรุนแรงของพายุ (ตัวอย่างที่ 2 ห้องที่ 12-18)



ตัวอย่างที่ 1 การบรรเลงทริล

นอกจากนี้การบรรเลงเครื่องหมายสัน ยังแสดงออกถึงคนกำลังวิ่งอยู่บนหิมะ (ตัวอย่างที่ 2 ห้องที่ 20-22) และการบรรเลงโน้ตกระโดด (Spiccato) แสดงออกถึงพื้นที่กระทบกันเพราะความหนาวเย็น (ตัวอย่างที่ 3)

ตัวอย่างที่ 2 การบรรเลงเครื่องหมายยึดจังหวะ



ตัวอย่างที่ 3 การบรรเลงโน้ตกระโดด

1.2 การเลือกใช้ความเข้มเสียงสำหรับการบรรเลง

ผู้ประพันธ์จะบรรเลงด้วยความเข้มเสียงดังเป็นส่วนใหญ่ ในช่วงกลางของท่อนนี้มีการเพิ่มความเข้มเสียงที่หลากหลายมากขึ้น โดยมีการเพิ่มความเข้มเสียงตามระดับเสียง (Pitch) การเพิ่มเครื่องหมายดังขึ้นและเบาลง เพื่อแบ่งประโยคตามหัวทำนอง การบรรเลงเสียงเบาเพื่อแสดงออกถึงพื้นที่กำลังกระทบกันเพราะความหนาวเย็น ตามที่ได้กล่าวมาก่อนหน้านี้ (ตัวอย่างที่ 3)

1.3 เทคนิคการบรรเลงไวโอลิน

ในท่อนแรกจะมีการใช้คันชักหลายรูปแบบ ดังนี้ การใช้คันชักบรรเลงโน้ตแยกด้วยความรวดเร็ว การใช้คันชักบรรเลงโน้ตกระโดด และการเลือกวางตำแหน่งคันชักในการบรรเลง เมื่อต้องการบรรเลงเสียงดังควรวางคันชักในตำแหน่งที่ 1-3 เมื่อต้องการบรรเลงเสียงเบาควรวางคันชักในตำแหน่งที่ 4-5 ของสาย รวมทั้งการเลือกใช้นิ้วมือซ้ายให้เหมาะสมกับบทเพลง

1.4 แนวทางการฝึกซ้อม

แนวทางการฝึกซ้อมในท่อนที่ 1 เนื่องจากเป็นท่อนนี้อยู่ในอัตราจังหวะเร็วและมีการเปลี่ยนสายไปมาบ่อยครั้ง จึงต้องฝึกซ้อมการควบคุมข้อมือและการตั้งข้อศอกที่ถูกตำแหน่ง ฝึกซ้อมซ้ำ ๆ จากอัตราจังหวะช้า จนกระทั่งสามารถบรรเลงในอัตราจังหวะจริงได้ การเลือกใช้เนื้อของหางม้าให้เหมาะสม เช่น การใช้เนื้อหางม้าเล็กน้อยในการสร้างเสียงที่ไม่ชัดเจน เปรียบเสมือนเกร็ดหิมะ การวางคันชักบนสายให้ถูกตำแหน่งและเหมาะสมกับการเปลี่ยนตำแหน่งของนิ้วมือซ้าย รวมทั้งฝึกซ้อมการเปลี่ยนตำแหน่งนิ้วมือซ้ายอย่างบ่อยครั้ง ซึ่งผู้ประพันธ์จะฝึกซ้อมจากช้าไปเร็ว

2. การตีความและการฝึกซ้อมในท่อนที่ 2

2.1 การวิเคราะห์แนวทำนองที่สอดคล้องกับบทกลอน

ท่อนที่ 2 เป็นการแสดงออกถึงบรรยากาศความอบอุ่นรอบกองไฟ ที่ภายนอกเต็มไปด้วยหิมะโปรยปราย ผู้ประพันธ์ได้แบ่งประโยคเพลงตามจังหวะของโน้ตที่มีลักษณะเหมือนหรือคล้ายคลึงกัน (สังเกตเครื่องหมายหายใจ) เน้นการบรรเลงให้เสียงต่อเนื่อง มีการใช้โน้ตระดับเพิ่มขึ้นจากเดิม เช่น โน้ตทริล (แต่ยังคงเล่นแบบปกติตามลักษณะทั่วไปของยุคบาโรก) โน้ตมอร์ดนต์ (Mordent) โน้ตเบียด (Acciaccatura) ซึ่งทำให้ทำนองเกิดความแตกต่างจากโน้ตต้นฉบับ และเกิดความไพเราะมากขึ้น (ตัวอย่างที่ 4)

2.2 การเลือกใช้ความเข้มเสียงสำหรับการบรรเลง

การเลือกใช้ความเข้มเสียงในท่อนนี้ ผู้ประพันธ์มักจะใช้เครื่องหมายดังขึ้นและเบาลง เป็นส่วนใหญ่ จะบรรเลงความเข้มเสียงตามระดับเสียง โดยจะบรรเลงโน้ตที่มีระดับเสียงต่ำด้วยความเข้มเสียงเบาและจะเพิ่มความเข้มเสียงดังขึ้นเรื่อย ๆ ตามระดับเสียงโน้ตที่สูงขึ้นเพื่อให้เกิดความรู้สึกการเคลื่อนที่ของแนวทำนองตลอดเวลา และความเข้มเสียงเหล่านี้ยังทำให้แต่ละประโยคของบทเพลงเกิดความต่อเนื่อง เชื่อมโยงกัน

65 E Largo ♩ = 50

68 cresc. > mp cresc.

71 mf

74 f

76 mp cresc. mf

78 p f

81

ตัวอย่างที่ 4 โน้ตประดับและเทคนิคการบรรเลง

2.3 เทคนิคการบรรเลงไวโอลิน

เนื่องจากท่อนนี้อยู่ในอัตราจังหวะช้า ผู้ประพันธ์ต้องการแสดงออกถึงบรรยากาศที่อบอุ่นรอบกองไฟ จึงต้องคำนึงถึงการใช้ออกสอกในการวิบราโตซึ่งทำให้ได้เสียงที่อบอุ่นมากกว่าการวิบราโตด้วยข้อมือ การถ่ายเทน้ำหนักจากหัวไหล่ไปยังข้อมือขวา การเลือกใช้ความเร็วของคันชักในการสร้างความเข้มเสียง เมื่อต้องการบรรเลงจากเบาไปดัง ผู้ประพันธ์จะเริ่มจากการเคลื่อนที่คันชักจากช้าไปเร็ว และจะวางตำแหน่งคันชักอยู่ระหว่าง 2-4 เพื่อให้เสียงเรียบ และแสดงออกถึงอารมณ์ความรู้สึกได้

2.4 แนวทางการฝึกซ้อม

แนวทางการฝึกซ้อมเน้นการบรรเลงเพื่อให้เกิดเสียงอบอุ่น โดยใช้ระยะของคันชักที่ยาวมากขึ้น ใช้เนื้อหางมาเติมพื้นที่ถ่ายเทน้ำหนักจากหัวไหล่ไปยังข้อมือ ใช้น้ำหนักจากท่อนแขนในการบรรเลง ความเร็วในการเคลื่อนที่คันชัก และการเลือกวางคันชักบนสายที่เหมาะสม นอกจากนี้ยังต้องคำนึงถึงการวิบราโตเพื่อให้เกิดเสียงที่อบอุ่นอีกด้วย

3. การตีความและการฝึกซ้อมในท่อนที่ 3

3.1 การวิเคราะห์แนวทำนองที่สอดคล้องกับบทกลอน

ท่อนที่ 3 เป็นการแสดงออกถึงการเดินอยู่บนลานน้ำแข็ง ความระมัดระวังจากการลื่นล้ม การวิ่งสลัดกับการล้ม ความพยายามที่จะเดินต่อไปบนลานน้ำแข็ง จนกระทั่งน้ำแข็งแตกลง เสียงลมโชยพัด ลมหนาววนกลับคืนมาอีกครั้ง ทั้งหมดนี้คือบทสรุปของฤดูหนาวที่มีอารมณ์สุข และทุกข์ปะปนกันไป โดยที่แนวทำนองส่วนใหญ่ ผู้ประพันธ์จะบรรเลงเสียงที่ไม่ขาดออกจากกันมาจนเกินไป มีการบรรเลง

เครื่องหมายเชื่อมเสียงและเครื่องหมายสั้นร่วมกัน การบรรเลงเครื่องหมายเน้นเสียง (Accent) (ตัวอย่างที่ 5) นอกจากนี้ มีการแบ่งกลุ่มโน้ตแบบถามตอบ โดยใส่เครื่องหมายหน่วง (Tenuto) และความเข้มเสียง เพื่อสร้างกลุ่มโน้ตแบบการถามตอบ (ตัวอย่างที่ 6)



ตัวอย่างที่ 5 การบรรเลงเครื่องหมายเชื่อมเสียงและสั้น



ตัวอย่างที่ 6 การแบ่งกลุ่มโน้ตแบบการถามตอบ โดยใส่เครื่องหมายหน่วงและความเข้มเสียง

3.2 การเลือกใช้ความเข้มเสียงสำหรับการบรรเลง

การบรรเลงดัง เบา ค่อย ๆ ดัง หรือ ค่อย ๆ เบา ตามระดับเสียง การบรรเลงเบาทันที เปรียบเสมือนการเดินทางบนลานน้ำแข็งที่ต้องใช้ความระมัดระวังเป็นอย่างมาก การบรรเลงความเข้มเสียงที่แตกต่างกันระหว่างห้องดนตรี 2 ห้อง เพื่อแสดงออกถึงความชัดเจนของกลุ่มโน้ตถามตอบ

3.3 เทคนิคการบรรเลงไวโอลิน

เทคนิคการบรรเลงส่วนใหญ่ ผู้ประพันธ์จะใช้การบรรเลงเต็มหน้าทางม้าเป็นส่วนใหญ่ และจะใช้ข้อมือในการเปลี่ยนคันชัก อย่างไรก็ตามการบรรเลงด้วยท่อนแขนอาจจะไม่เหมาะสมนัก เนื่องจากท่อนนี้เป็นท่อนที่มีอัตราจังหวะเร็ว ในบางช่วงของท่อนนี้จะมีการเปลี่ยนสายอย่างรวดเร็ว ผู้ประพันธ์จะใช้การยกข้อศอกในการเปลี่ยนคันชักไปยังสายที่ต้องการบรรเลง รวมทั้งข้อศอกซ้ายจะต้องเปลี่ยนตามการเคลื่อนที่ของนิ้วในมือซ้าย นิ้วมือจะต้องอยู่บนแผงนิ้วในรูปแบบเดิมตลอด อีกทั้งเมื่อเปลี่ยนตำแหน่งนิ้วและสายพร้อมกัน การเปลี่ยนข้อศอกซ้ายและขวาจะต้องเปลี่ยนพร้อมกันด้วยเพื่อให้ได้เสียงที่ชัดเจน สะอาด และไม่มีเสียงรบกวนจากการบรรเลง ซึ่งในท่อนนี้ผู้ประพันธ์จะบรรเลงคันชักอยู่บนตำแหน่งที่ 2-3 ของสายเป็นส่วนใหญ่

3.4 แนวทางการฝึกซ้อม

แนวทางการฝึกซ้อม เน้นการควบคุมคันชักให้อยู่บนตำแหน่งที่เหมาะสมและคงที่ ต้องคอยระมัดระวังในการเลือกใช้ข้อศอกให้ถูกตำแหน่ง ผู้ประพันธ์จะฝึกซ้อมการเปลี่ยนข้อศอกในอัตราจังหวะที่ช้าจนเกิดความเคยชิน จากนั้นจึงฝึกซ้อมในอัตราจังหวะจริง เนื่องจากโน้ตในท่อนนี้มีการเคลื่อนที่อยู่ตลอดเวลา ในส่วนของนิ้วในมือซ้ายนั้นจะต้องฝึกซ้อมให้เกิดความแม่นยำ จำเสียงที่ถูกต้องให้ได้ คำนึงถึงองศาของข้อศอกที่มีผลต่อรูปแบบนิ้ว และการควบคุมนิ้วจะต้องอยู่ในรูปแบบที่ถูกต้องเสมอ เพื่อให้เสียงไม่เพี้ยน

อภิปรายผล

ในบทความนี้ ผู้ประพันธ์ได้ศึกษาแนวทางและวิธีการบรรเลงไวโอลินที่เหมาะสมและสอดคล้องกับบทกลอนในบทเพลง *วินเทอร์* โดยมุ่งเน้นที่ประเด็นหลัก 3 ประเด็น ได้แก่ การวิเคราะห์แนวทำนองที่สอดคล้องกับบทกลอน การเลือกใช้ความเข้มเสียงสำหรับการบรรเลง และเทคนิคการบรรเลงไวโอลิน อีกทั้งยังเสนอแนวทางการฝึกซ้อมไวโอลินของผู้ประพันธ์ ทำให้ผู้ประพันธ์สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. การวิเคราะห์แนวทำนองที่สอดคล้องกับบทกลอน

จากการวิจัยพบว่า ท่อนที่ 1 บทกลอนกล่าวถึง หิมะตก ลมกระโชกแรง การวิ่งอยู่บนหิมะที่เต็มไปด้วยรอยเท้า พื้นที่กำลังกระทบกันเพราะความหนาวเย็น จากโน้ตต้นฉบับในจุดซ้อม A มีบทกลอนกำกับอยู่ว่า ความหนาวเย็นเยือกของฤดูหนาว มีการบรรเลงเครื่องหมายทริล และเครื่องหมายเชื่อมเสียง ผู้ประพันธ์พิจารณาว่าความหนาวเย็นเยือกที่หิมะกำลังตกอยู่ ผู้ประพันธ์จึงเพิ่มเครื่องหมายสั้น (staccato) ซึ่งแสดงออกถึงเกร็ดหิมะที่กำลังตกเป็นก้อน ๆ ต่อมาในจุดซ้อม B มีบทกลอนกำกับว่า ลมกระโชกแรง โน้ตต้นฉบับจะบรรเลงต่อเนื่อง ผู้ประพันธ์พิจารณาว่าควรเพิ่มเครื่องหมายยัดจังหวะไว้ที่ต้นประโยค เพื่อแสดงออกถึงลมที่แรงขึ้นเรื่อย ๆ จากนั้นจุดซ้อม C มีบทกลอนกำกับว่า การวิ่งอยู่บนหิมะที่เต็มไปด้วยรอยเท้า จากโน้ตต้นฉบับมีการใช้เครื่องหมายเชื่อมเสียงร่วมกับเครื่องหมายสั้น ผู้ประพันธ์พิจารณาว่าควรใช้เครื่องหมายสั้นเพียงอย่างเดียว เพื่อให้เสียงที่ออกมาชัดเจน

สำหรับท่อนที่ 2 บทกลอนกล่าวถึงความอบอุ่นรอบกองไฟในขณะที่ฝนยังคงตกโปรยปราย เมื่อผู้ประพันธ์พิจารณาจากโน้ตต้นฉบับแล้วเห็นว่าควรเพิ่มโน้ตระดับเพื่อให้แนวทำนองเคลื่อนที่ไปข้างหน้า ซึ่งแสดงออกถึงอารมณ์ที่ยังคงเคลื่อนไหวอยู่ตลอดเวลา

ส่วนท่อนที่ 3 บทกลอนกล่าวถึงการเดินบนลานน้ำแข็งด้วยความระมัดระวัง หิมะเริ่มละลาย สายลมพัดกระหน่ำ ความสนุกของฤดูหนาว จากโน้ตต้นฉบับจะมีการบรรเลงเครื่องหมายเชื่อมเสียง เครื่องหมายสั้น เครื่องหมายเชื่อมเสียงร่วมกับเครื่องหมายสั้น ผู้ประพันธ์พิจารณาว่าการบรรเลงด้วยลักษณะสำเนียงเสียงดังกล่าวมีความสอดคล้องกับบทกลอนข้างต้นได้ดี จึงเลือกบรรเลงตามโน้ตต้นฉบับ

2. การเลือกใช้ความเข้มเสียงสำหรับการบรรเลง

เนื่องจากบทประพันธ์เพลง *วินเทอร์* เป็นบทประพันธ์เพลงในยุคบาโรกซึ่งปกติโน้ตต้นฉบับมักไม่มีเครื่องหมายความเข้มเสียงกำกับตลอดทั้งบทเพลง ผู้ประพันธ์จึงได้พิจารณาใช้ความเข้มเสียงที่ได้จากการตีความบทกลอน และเลือกใช้ความเข้มเสียงระหว่างความเข้มเสียงเบา (*pp*) จนถึงดังมาก (*ff*) สำหรับการบรรเลง เพื่อแสดงออกถึงอารมณ์ความรู้สึกให้สอดคล้องกับความหมายของบทกลอน เช่น ความเข้มเสียงเบาแสดงออกถึงหิมะตก ความเข้มเสียงดังปานกลาง ดัง และดังมาก แสดงออกถึงพายุที่กำลังโหมกระหน่ำแรงมากขึ้น ความเข้มเสียงดังปานกลางแสดงออกถึงการวิ่ง การใส่เครื่องหมายดังขึ้นและเบาลง เพื่อให้เกิดความต่อเนื่องของแนวทำนอง การบรรเลงความเข้มเสียงสูงขึ้น หรือต่ำลงตามระดับเสียง นอกจากนี้ ผู้ประพันธ์ยังได้ใช้ความเข้มเสียงที่แตกต่างกันในตัวอย่างที่ 6 ห้องที่ 192-212 เพื่อสร้างกลุ่มโน้ตให้มีลักษณะแบบถาม-ตอบของแนวทำนองให้ชัดเจนขึ้น อย่างไรก็ตาม การเลือกใช้ช่วงของความเข้มเสียงในบทความครั้งนี้ ผู้บรรเลงคนอื่นอาจตีความแตกต่างออกไปขึ้นอยู่กับแนวทางการบรรเลงและการตีความของแต่ละบุคคล

3. เทคนิคการบรรเลงไวโอลิน

จากการวิจัยพบว่า การบรรเลงเทคนิคต่าง ๆ ในบทเพลง *วินเทอร์* จะเป็นการบรรเลงเทคนิคเฉพาะตัว ซึ่งอาจมีความแตกต่างจากบริบททั่วไปของยุคบาโรก เช่น การบรรเลงทริล ผู้ประพันธ์พิจารณาว่าควรเริ่มบรรเลงจากโน้ตที่บันทึกไว้ในโน้ตเพลง ตามด้วยโน้ตที่สูงกว่าหนึ่งขั้น เนื่องจากผู้ประพันธ์ต้องการเน้นเสียง Bb (ตัวอย่างที่ 1) ให้เด่นชัด ซึ่งแตกต่างจากลักษณะการบรรเลงทริลในยุคบาโรกที่มักเริ่มจากโน้ตที่สูงกว่าโน้ตที่บันทึกไว้ในโน้ตเพลงก่อน นอกจากนี้ ผู้ประพันธ์ได้บรรเลงโดยใช้เครื่องหมายยัดจังหวะให้กับโน้ตบางตัว เพื่อเป็นการเน้นโน้ตที่เป็นองค์ประกอบของทริลแอด พร้อมทั้งเป็นการแสดงออกถึงอารมณ์ของพายุที่มากขึ้น ส่วนการบรรเลงโดยใช้เครื่องหมายหน่วงจะเล่นบนจังหวะหนักโดยบรรเลงให้หน่วงจังหวะเพียงเล็กน้อยร่วมกับการใช้ความเข้มเสียง เพื่อสร้างกลุ่มโน้ตถาม-ตอบ สำหรับเครื่องหมายสั้นและเครื่องหมายเชื่อมเสียงที่ปรากฏในโน้ตต้นฉบับ ผู้ประพันธ์พิจารณาว่าบางช่วงของบทเพลงควรตัดเครื่องหมายเชื่อมเสียงออก บรรเลงโน้ตสั้นเพียงอย่างเดียว เนื่องจากต้องการบรรเลงให้เสียงออกมามีความชัดและสอดคล้องกับบทกลอน นอกจากนี้ผู้ประพันธ์ยังได้ใช้เครื่องหมายเน้นเสียงเพื่อเป็นการแบ่งกลุ่มโน้ตให้แยกออกจากกันชัดเจนขึ้น พร้อมทั้งเพิ่มความกดดันของเสียงให้สอดคล้องกับบทกลอน จากที่กล่าวไปข้างต้น การที่จะบรรเลงเทคนิคต่าง ๆ ได้ ต้องคำนึงถึงการเลือกใช้ส่วนของคันชัก พื้นที่หางมา น้ำหนักของข้อมือ และการใช้นิ้วมือซ้ายบนแผงนิ้วให้เหมาะสม เพื่อให้แสดงออกถึงอารมณ์ความรู้สึกของบทเพลงได้อย่างสมบูรณ์

4. แนวทางการฝึกซ้อม

จากการวิจัยพบว่าสิ่งที่บรรเลงให้แสดงออกถึงอารมณ์ความรู้สึกต่าง ๆ ได้อย่างหลากหลายต้องใช้เทคนิคการบรรเลงคันชักและการเลือกใช้นิ้วมือซ้ายอย่างเหมาะสม ซึ่งในบทความนี้ผู้ประพันธ์ได้ให้ความสำคัญกับแนวทางการฝึกซ้อมในเทคนิคต่าง ๆ ทั้งหมด 8 เทคนิค คือ การใช้คันชักบรรเลงโน้ตแยกด้วยความรวดเร็ว ความสัมพันธ์ของข้อศอกซ้ายและขวา การใช้คันชักกระโดด การใช้ข้อมือในการเปลี่ยนคันชักที่รวดเร็ว การเลือกวางตำแหน่งคันชักในการบรรเลง การเลือกใช้ความเร็วในการเคลื่อนที่ของคันชัก การถ่ายเทน้ำหนักจากหัวไหล่ไปยังข้อมือขวา และการเลือกใช้นิ้วมือซ้ายให้เหมาะสมกับบทเพลง

นอกจากนี้ ผู้บรรเลงควรศึกษาเกี่ยวกับบริบทของบทเพลงเป็นอันดับแรก เช่น ประวัติบทเพลง รวมถึงแนวคิดของนักประพันธ์เพลงว่าต้องการสื่ออะไรในบทเพลง เพื่อให้ทราบว่าจะต้องบรรเลงไปในทิศทางไหน จากนั้นเรียงลำดับโน้ตตามความสำคัญในแต่ละช่วง วิเคราะห์แนวทำนองที่สอดคล้องกับบทกลอน และนำมาฝึกซ้อม โดยเริ่มจากการแบ่งเพลงเป็นช่วง ๆ หรือแบ่งตามจุดซ้อม แบ่งประโยคเพลง เพื่อให้ง่ายต่อการซ้อมและความแม่นยำในการจำเทคนิค การเริ่มเทคนิคต่าง ๆ ควรเริ่มจากการฝึกให้ถูกต้องตั้งแต่ครั้งแรก การเลือกนิ้วในมือซ้าย การเลือกคันชักให้อยู่ในตำแหน่งที่เหมาะสม เพื่อให้เกิดความคุ้นเคยกับสิ่งที่ถูกต้องตั้งแต่เริ่ม เพราะถ้าซ้อมแบบผิดวิธีหรือเลือกวิธีที่ไม่เหมาะสมเป็นเวลานาน จะทำให้แก้ยากมากกว่าการทำให้ถูกต้องตั้งแต่ครั้งแรก

จากที่กล่าวมาข้างต้น อาจกล่าวได้ว่าการแสดงออกถึงอารมณ์ความรู้สึกนั้น นอกจากเทคนิคที่ใช้ในการบรรเลงแล้ว การศึกษาบทเพลงก็อาจจะทำให้เกิดความรู้ความเข้าใจและความซาบซึ้งในบทเพลงมากยิ่งขึ้น ดังที่ ฌูร์ช สุธจิตต์⁹ ได้กล่าวไว้ว่า ยิ่งผู้ฟังประเภทนี้มีความรู้ความเข้าใจในเรื่องราวที่ผู้ประพันธ์เพลงนำมาบรรยายด้วยสีสันทันของโสตศิลป์ให้เป็นเสียงดนตรี ย่อมทำให้ผู้ฟังนั้นดื่มด่ำไปกับเสียงดนตรีที่บรรเลงเป็นเรื่องราวได้อย่างลึกซึ้ง

อย่างไรก็ตามผู้บรรเลงอาจจะมีบรรเลงที่แตกต่างกันออกไป ซึ่งเกิดจากประสบการณ์การเรียนรู้ที่แตกต่างกัน เช่น การเรียนกับอาจารย์ และประสบการณ์การฟังเพลง เป็นต้น แม้กระทั่งประสบการณ์จากการแสดง ผู้บรรเลงจะค้นพบแนวทางที่เหมาะสมกับปัจจัยต่าง ๆ เช่น การเลือกใช้เทคนิคให้เหมาะสมกับบทเพลงและตัวผู้บรรเลง รวมถึงการตีความบทเพลงในบริบทอื่น ๆ เช่น ประวัติการประพันธ์เพลง อารมณ์ที่ผู้ประพันธ์เพลงต้องการจะสื่อ ตลอดจนการเลือกโน้ตที่นำมาใช้ในการบรรเลง เมื่อผู้บรรเลงมีความเข้าใจในบริบทโดยรอบแล้ว ผู้บรรเลงควรตั้งเป้าหมายในการฝึกซ้อมอย่างชัดเจน ว่าต้องการจะซ้อมอย่างไร เช่น ซ้อมเทคนิคในมือซ้ายให้คล่องก่อน จากนั้นจึงซ้อมเทคนิคของคันชัก เป็นต้น เพื่อให้ได้แนวทางการบรรเลง และการฝึกซ้อมที่มีประสิทธิภาพ

9. ฌูร์ช สุธจิตต์, สังคีตนิยม: ความซาบซึ้งในดนตรีตะวันตก, พิมพ์ครั้งที่ 12 (กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2557), 106.

บรรณานุกรม

- ณัชชา พันธุ์เจริญ. *พจนานุกรมศัพท์ดุริยางคศิลป์*. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: เกศกะรัต, 2552.
- ณรุทธ์ สุทนต์จิตต์. *สังคีตนิยม: ความซาบซึ้งในดนตรีตะวันตก*. พิมพ์ครั้งที่ 12. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2557.
- ภาวไล ตันจันทร์พงศ์. “การสร้างความมั่นใจสำหรับการแสดงเดี่ยว.” *วารสารดนตรีรังสิต*, ปีที่ 7 เล่มที่ 1 (มกราคม-มิถุนายน 2555): 40-47.
- วานิช ไปตะวนิช. “บทประพันธ์เพลงดุริยางคนิพนธ์ “เทวะ” สวีทสำหรับวงออร์เคสตรา.” *วารสารดนตรีรังสิต*, ปีที่ 12 เล่มที่ 1 (มกราคม-มิถุนายน 2560): 87-102.
- ศศิ พงศ์สรายุทธ. *ดนตรีตะวันตก: ยุคบาโรกและยุคคลาสสิก*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2553.
- อภิชัย เลี่ยมทอง. “หลักสำคัญสำหรับการฝึกซ้อมดนตรีเพื่อประสิทธิภาพสูงสุด.” *วารสารดนตรีรังสิต*, ปีที่ 7 เล่มที่ 1 (มกราคม-มิถุนายน 2555): 29-39.
- Everett, Paul. *Vivaldi: The Four Seasons and Other Concertos, Op. 8*. Cambridge: Cambridge University press, 1996.
- Lamb, Norman, & Susan L. Cook. *Strings: Guide to Teaching. 7th ed*. New York: McGraw-Hill, 2002.
- Koolbergen, Jeroen. *Vivaldi*. Translated by Splunteren, Carla V. & Tony Burret. New York: Smithmark, 1995.